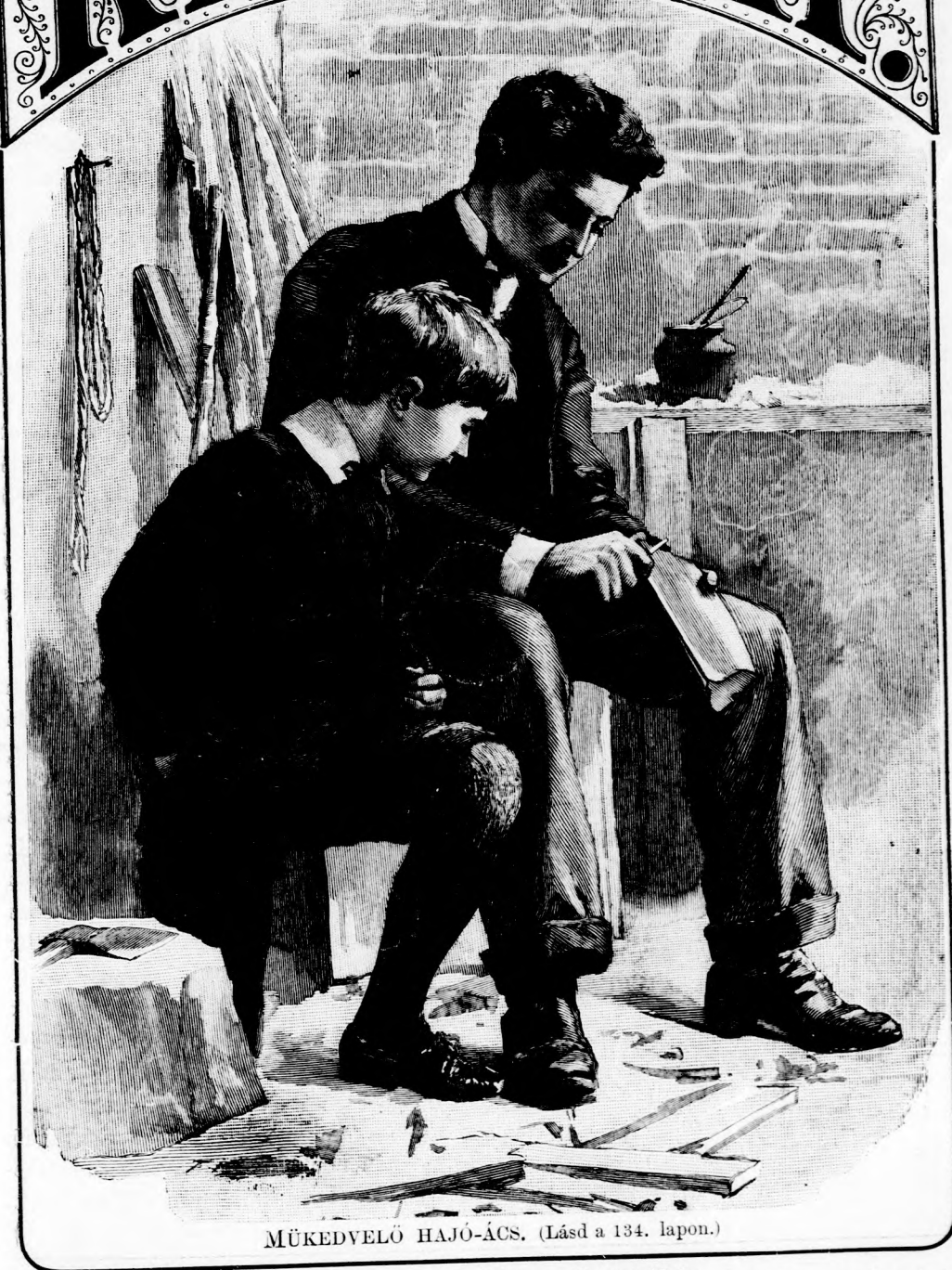

KIS HÍR LAP

MÜKEDVELŐ HAJÓ-ÁCS. (Lásd a 134. lapon.)

XLVIII. köt. 9. szám.

Ára negyedévre 1 ft. Egyes szám ára 12 kr.
Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

1895. márczius 3-án.

FRUZSINKA TITKA.

— Elbeszélés képekkel. —

(Folytatás.)

FRUZSINKA már többször utazott szüleiivel vasuton, ha nem is messzire. Meglehetősen otthonosan érezte hát magát a vasuti kocsiban; tudta, hogy itt semmi baja sem eshetik, ha még oly csodálkozva néznek is rá a többi utasok, amért gyerek-lány léteire egymaga utazik. Meghuzta magát a kocsi egyik sarkában és ráért, hogy egy-két óráig egészen zavartalanul meggondolja a dolgait. Igyekezett elhíttetni magát, hogy jó uton jár, nem is vétett. Hiszen akiket elhagyott, azok nem szülei, nem testvére...

↳ Csak az nyugtalanította egy kicsit, amit a vén Sára mondott bucsuzóul. Ez a vén Sára, ő tudja mért, igazán jó volt hozzá, javát akarja. És nem bizik Vilmáskában, hanem más valakit ajánlott, hogy ott jó dolga lesz.

Elő vette jegyző-könyvecskáját s újra meg újra elolvasta azt a pár szót: »Török Ambrus, Sajófalván.« Ki az? És mért lenne ott, idegeneknél jobb dolga?

— No, nem is töröm rajta a fejemet. Voltakép szinte meg is bántom vele az én jó Vilmámat. Leveletem bizonyosan megkapta és tárt karokkal vár.

Gondolataiból az rezzentette föl, hogy a vonat egy nagy állomásra robogott be s a kalauz hangosan kiáltá:

— Mihálytelke! Öt percz!

Fruzsinka gyorsan fölkapta kis csomagját és kiszállt. Mikor kijutott a pályaházból, gyalog indult meg a város felé. Pénzének nagy része megvolt ugyan még,

de mégis úgy vélte, hogy jó lesz takarékoskodni. Meglehetősen fáradtan ért be a városba s itt tudakozódni kezdett Torjai ügyvéd lakása után. Biz' azt nem ismerte minden ember, mint ahogy Vilma dicsekedett; de végre mégis oda igazították Fruzsinkát egy meglehetősen félre eső mellék-utczába s itt egy szerény, egyszerű házba, melybe Fruzsinka dobogó szívvel nyitott be.

A kapu alatt cseléd-leányt talált, kitől örömmel tudta meg, hogy csakugyan jó helyen jár.

— Tessék bemenni a szobába. Mindjárt előhívom Vilma kisasszonyt. Hátul van a kertben.

Az udvar végében csakugyan látszott valami kertféle. Nem lehetett nagyon különös, ha olyan volt, mint minden egyéb a házban. Mert tiszta, rendes volt ugyan minden, de nem csak egyszerű, hanem bizonybizony majdnem szegényes. A szoba is, melybe Fruzsinka belépett, igen szerényen volt butorozva s akárki is mindjárt megláthatta, hogy itt rend-szerető, de nem éppen módos emberek élnek. Láttá Fruzsinka is és akaratlanul össze hasonlította a gazdag uri házzal, melyben eddig élt; de úgy igazában nem gondolt most efféle. Sokkal inkább uralkodott rajta az izgatottság, hogy mindjárt látni fogja kedves Vilmáját. Nehány percz mulva be is lépett Vilma. Nem röpült sikongva Fruzsinka ölelésére, hanem inkább csodálkozó hangon szólt:

— Fruzsinka! Csakugyan te vagy? Csakugyan eljöttél? Hát nem kaptad meg a leveletem? Pedig mennyire rajta voltam, hogy eljusson hozzád!

Fruzsinka, nagy örömeben, hogy Vilmát láthatja, nem igen ügyelt arra a meglehetősen hideg hangra, melyen Vilma szólt.

Oda siet
kolta.

— Vi
hogy itt
elmonda
milyen l

Vilma
de önző
sajnálta
első sor
magára

— Sz
ha kipa
hogy itt
a néni

kimegy
nem fog

Fruzs
nem él
vezeti a
kelljen
együtt
kérdé t

— M
Hiszen
hogy j

— I
tudom

— C
— P

mit ke
Vilma
dolom,
szökés

—
szülein
fakadt
most

Vil
Ilyen

Oda sietett hozzá és megölelte, megcsókolta.

— Vilmácskám, drága jó Vilmám! Csak hogy itt vagyok végre nálad! Nagyon sok elmondani valóm lesz... Ó, ha te tudnád, milyen boldogtalan árva vagyok!

Vilma nem volt éppen szívtelen lány, de önző és fölületes. Sajnálni biz' ő igazán sajnálta Fruzsinkát, de mégis mindjárt legelső sorban saját magára gondolt. S mert magára gondolt, így szólt:

— Szegény Fruzsinkám! Bizony jó lesz, ha kipanaszolod magadat előttem. Csak hogy itt nem igen volnánk jó helyen... a néni mindjárt haza jön... jobb lesz, ha kimegyünk a kerteskébe... ott a néni nem fog meglátni.

Fruzsinka tudta, hogy Vilmának már nem él az anyja, hanem egy öreg nagynéni vezeti a háztartást; de nem látta be, mért kelljen most elbujnia ez elől, mikor ugy is együtt lesz majd vele. Kissé megütközve kérde tehát:

— Mért ne láthatna engemet a nénikéd? Hiszen már bizonyosan megmondtad neki, hogy jövök.

— Dehogyan mondtam! Csak én magam tudom a titkot.

— Ó, itt nálatok kár volt titkolni.

— Kedvesem, azt én jobban tudom, hogy mit kell itthon titkolnom, mit nem! felelé Vilma meglehetősen éles hangon. Ugy gondolom, te sem jelentetted be szüleidnek a szökésedet.

— Nekem nincsenek szüleim... ők nem szüleim! szólt Fruzsinka s újabb zokogásra fakadt. Nyitjára jöttem mindennek... most már értem, mért nem szerettek.

Vilma meghökkenve nézett Fruzsinkára. Ilyen komoly fordulatra nem volt elkészülve,

mert Fruzsinka a levelében nem írt erről semmit, csak zavarosan említette, hogy szörnyű boldogtalanságát nem tűrheti tovább, hű Vilmájához menekül. Vilma most nagyon kíváncsi lett, mit fedezett hát fel Fruzsinka, és ámbár nagy gondja volt rá, hogy magát bajba ne keverje mégis nyájasabban, részvétellel szólt:

— Jőjj velem, kedves Fruzsinkám... csöndes helyecskén köll beszélgetnünk... majd azután meglátjuk. De ni, hát ez, micsoda?

— Ez a kis csomag? Ez az én podgyászom... nem sokat hoztam...

Vilma ettől még inkább megrettent. Ez a Fruzsinka csakugyan olyan szándékkal jött, hogy itt maradjon. Gyönyörű dolog is volna!

Hamarjában mégsem akarta nyíltan kimondani, amit gondolt, hanem bal kezét Fruzsinka karjába öltve, jobb kezével a csomagot fölkapva, mondá:

— Menjünk... egyelőre ezt a csomagot is vigyük, mert ha itt látnák, nem tudnák, kié.

Kimentek s az udvar végén levő kerteskében egy kis lugasban telepedtek le.

— Így ni! Ide senki sem szokott jönni, itt egészen bizalmasan beszélgethetünk. Roppant kíváncsi vagyok, mi történt hát veled, mit tudtál meg?

Fruzsinkának, maga sem tudta volna talán megmondani miért, sehogysem tettett az a mód, ahogy Vilma fogadja. Hiszen most már együtt lesznek, rá fog érni, hogy mindent elmondjon, az volna inkább az első dolog, hogy elhelyezkedjék. De ha már Vilma olyan nagyon türelmetlen, hát teljesíti a kívánságát; elvégre is

kedvében kell egy kicsit járni, mert bizony most rászorul a baráti segítségére.

Elbeszélte tehát mindent, hol könyezve, hol pedig régi daczos indulatosságával. Vilma nagy érdeklődéssel hallgatta, de ez az érdeklődés nem volt több pusztán kíváncsiságnál, éppenséggel nem vegyült bele valami mély, igazi részvét. Sőt hova-tovább mind-inkább arra gondolt, hogy ez a szomorú história még neki is kellemetlenségeket okozhat, ha idején nem vág elejébe. Vilma már nagy leány volt, azt már teljesen meg tudta érteni, hogy nem tréfa dolog, ha olyan gyerek-lány, minő Fruzsinka, megszökik hazulról. Még ha csakugyan igaz is, amit Fruzsinka mond, hogy Bükkfalvy ur és neje nem szülei Fruzsinkának, még akkor sincsen sehogy rendjén a dolog; mert ha nem édes szülei, hát talán gyámszülei, vagy rokonai. De bár miképen van, az bizonyos, hogy Fruzsinka az ő gondjukra van bízva; és ha megtudják, hogy ő, Vilma, segítette Fruzsinkát ebben a kalandos szökésben, bizonyosan bepanaszolják apjánál, Torjai urnál.

Mialatt tehát Fruzsinka a maga szomorú történetét mesélte, Vilma kíváncsian hallgatta ugyan, de egyuttal a maga önző érdekéről sem feledkezett meg. És mikor Fruzsinka nagyjából már elmondott mindent, Vilma így szólt:

— Nagyon kár, hogy meg nem vártad a leveletemet, amelyben válaszoltam neked.

— Jaj, irtál nekem? szólt Fruzsinka ijedten. Azt a levelet most átveszik helyetted, felbontják és tudni fogják, hol vagyok...

— Dehogy! gondoltam mindenre. Nem egyenest hozzád címeztem a levelet, hanem egy másik levélbe tettem s annak a sánta

Jenőcskének küldtem. Tudod, az nagyon jó fiú; megkértem, hogy titokban adja át neked. Ugy számítottam, hogy még megkaphatod, mert azt irtad, hogy ma indulsz.

— Ugy terveztem; de a vén Sára mást tanácsolt.

— No, ez csak rontja a dolgodat. Sátoros cigányok közé keveredni! Ez semmikép nem való uri leánynak... Ha atyám és a nénikém megtudnák, képzelem, mennyire elszörnyűködnének. Azért siettem is a válasz megírásával, mert szinte gyanítottam, hogy oktalanságot fogsz elkövetni. Boszantó, hogy még a levelem nem jutott hozzád.

— De hát mit írtál benne? kérde Fruzsinka, hüledezve a dorgáló szavakon.

— Azt irtam, hogy el ne hamarkodjál semmit, egyelőre maradj otthon és hogy ide hozzánk hiába jönnél, mert itt nem tudnánk helyet találni számodra.

Fruzsinka halott-halovány lett, aztán haragos pír öntötte el az arcát. Indulatosan ugrott fel.

— Jól hallottam? Vilma! Hát ilyen a te őszinte, nagy barátságod? Ó, szégyenlem...

— No, no, csak ne pattogj, az nem változtat a dolgon. Atyám és nagynéném semmi szín alatt sem egyeznének bele, hogy itt maradj... élegen vagyunk mi itt és nem vagyunk gazdagok. Hanem majd kimódolom, hogy egy-két napig itt lehess; majd azt mondjuk, hogy utban vagy valahová, itt kiszálltál és lemaradtál a vonatról, azért látogattál meg.

— Azt nem fogjuk mondani, mert a hazugság nem szokásom, felelé Fruzsinka villogó szemekkel. Azt hittem, hogy csakugyan igaz barátsággal vagy hozzám s megnyerted atyád részvétét és pártfogását egy boldogtalan gyermek számára. De most

már lát
amit töl
tam; lát
azon jár
nyakadr
én is az

Vilma
gyentől
igazat m
meg, in

— N
Bükkfal
ilyen na
nem va
kisasszo

— U
gazdag
akkor l
árvához

Vilm
— N
egyelőre

—
Igazan
egyszer
lehet l
terhed

Föll
kapu f
Vilmán

—
mégy.

— C

Nem
olyan
ságot

nak t
S
vasuti

már látom, hogy csupa üres beszéd volt, amit tőled barátságról, szeretetről hallottam; látom, hogy mióta ide beléptem, csak azon jár az eszed, hogyan rázzál le a nyakadról. Képmutató voltál s azt hiszed, én is az leszek.

Vilma elvörösödött, a haragtól is, a szégyentől is, mert érezte, hogy Fruzsinka igazat mond. De hát persze nem vallhatta meg, inkább ő is hevesen szólt:

— No, no csak ne oly hetykén! Ott a Bükkfalvy ur kastélyában megjárta, ha ilyen nagy hangon beszéltél; de most már nem vagy a gazdag, kényes Bükkfalvy kisasszony, hanem bolyongó senki lánya...

— Ugy-e? Ha azt tudnád, hogy mint a gazdag Bükkfalvy kisasszony jöttem ide, akkor bezzeg szívesen látnál; de a szegény árvához való barátságod hamar elpárolgott!

Vilma megröstellte a dolgot.

— No, hiszen nem mondom... hiszen egyelőre maradhatsz...

— Dehogyan maradok! Egy óráig sem! Igaza volt a vén Sárának; ő téged csak egyszer látott s már tudta, hogy nem lehet bemed bízni. Ne félj, nem leszek terhedre. Isten veled!

Fölkapta kis csomagját, sietve indult a kapu felé s még csak kezét sem nyújtott Vilmának, aki zavarodottan mondá:

— Csakugyan... legokosabb, ha haza mégy.

— Gondolod? kiáltá Fruzsinka keserűen. Nem megyek haza, nincs otthonom! De olyanhoz sem megyek, aki örök barátságot csak addigra fogadott, amíg gazdagnak tudott; ne félj, nem látsz többé!

S ezzel kisietett az utcára és vissza a vasuti állomáshoz.

(Folytatása következik.)

KELLETTLEN TANULÁS.

NEM, nem, nem...
 Tanulás nem köll nekem!
 Én a könyvet, mikor lezckés,
 Ne-ne-ne-nem szeretem!
 Duzzogva és makacsodva
 Vonulok el a sarokba.
 Inkább állok óra-hoszant,
 Ha a kisasszonyom boszant;
 Mert tanulni nem szeretek!...
 S nem bánom csöppet sem én,
 Ha a földön ott hempereg
 A tanuló könyvecském.
 Nem, nem, nem...
 Tanulás nem köll nekem!
 Hejh, de a vidám játékot
 Annál jobban szeretem.

Tegnap is
A hamis
Gyuricza is hogy bomlott!
Olyan nagyon furá volt . . .

Csuklott, tüsskölt, gágogott,
Fütyentett és hápogott,
Vonított és esörgött,
Mint oroszlán dörgött,
Mint a sas kiáltozott,
Nyerített s iátozott,
Bu-hu-hu! . . . Nyiha-hu! . . .
Hanggal festett valóságos
Élő menaszéria!
Már az ilyet szeretem.
De a leczkét? Ne-ne-nem!

Hármunknak multságára
Kendőt kötött az arczára;
Vinnyogott és köhögött,
Huhogott és dörögött.

Itten állok.
Egyre várok . . .
S jaj! . . . nem lehet szabadulnom;
Óra telik . . .
Pedig, pedig
Azóta a leczkémet is
Meg lehetett voni tanulnom.
Hátra egyéb mi marad?
Szörnyü, szörnyü! . . .
Bevágom négy percz alatt,
Hiszzen könnyü!

MŰKEDVELŐ HAJÓ-ÁCS.

(Képpel a czímlapon.)

KARONFOGVA sétáltak haza felé Zoltán és Dezső. Szomszédok voltak és jó barátok, Dezső pedig büszke volt erre a barátságra. Mert Zoltán két-három esztendővel öregebb volt, majdnem fiatal-ember számba ment s mindenki nagyon szerette. Mindenki, de mégis talán senki annyira, mint kicsi öcsikéje, az öt éves Emilke.

Most is, amint a kapuhoz értek, eléjük szaladt Emilke s szinte ragyogott az arca az örömtől, hogy testvér-bátyját láthatja. És addig nem nyugodott, míg Zoltán a karjaiba nem emelte, hogy a kicsike összevissza csókolhatta, ölelhetette. Dezső félig mosolyogva, félig irigykedve szólt:

— Milyen kedves fiúcska ez a te kis öcséd, mennyire ragaszkodik hozzád! Bezzeg nem ilyen az én Andor öcsém. Nem hogy élémbe futna, hanem inkább még huzódozik tőlem.

— Ve
kedves I
dor az o

— H
— M
itt csim
ficzkó, n
máskor.

— N
majd m
megyün

— J
Délut
jához,
Zoltánt

hanem

— M

Mint la

— M

— P

képes-l

igérten

—

apró h
el a j

—

nek ro
kapja.

—

Zol
szelid

—

de m

megta

meleg

apró

öcsém

kedve

vagy

ról. ?

De

pedig

—

neke

testv

légy

lásd,

dást

— Vettem észre. De, az igazat megvallva, kedves Dezsóm, azt hiszem, nem a kis Andor az oka, hanem te magad.

— Hogy-hogy?

— Most nem magyarázhatom meg, mert itt csimpeszkedik a nyakamban ez a kis ficzkó, nem akarom, hogy ő is hallja. Majd máskor.

— No, kíváncsi vagyok rá. Ma délután majd megmagyarázod, mikor korecsolyáznunk megyünk. Három órákor elmegyek éretted.

— Jól van.

Délután Dezső pontosan beállított barátjához, de ugyancsak csodálkozott, mert Zoltánt ezuttal nem találta indulásra készen, hanem nagy faragásban.

— Ma nem tarthatok veled, Dezsőkém. Mint látod, felcsaptam hajó-ácsnak.

— Mi lesz az? Mit faragsz?

— Hajócskát a kis Emilnek. Látta a képes-könyvben, nagyon megkívánta s megígértem, hogy faragok neki egy kis hajócskát.

— Azt megteheted máskor is. Ilyen apró haszontalanság miatt csak nem maradsz el a jég-pályáról?

— Másnak haszontalanság, de Emilnek roppant fontos. Alig várja, hogy megkapja.

— No bizony! Tanuljon meg várni!

Zoltán elmosolyodott s rövid szünet után szeliden mondá:

— Meglehet, hogy a várást megtanulná: de megeshetnék, hogy e közben egyebet is megtanulna: azt, hogy nem érdemel tőle meleg ragaszkodást az, aki sajnál holmi apró áldozatot. Én igazán szeretem kis öcsémet s nem esik terhemre, ha az ő kedvéért néha fáradnom kell egy kicsit vagy pedig lemondanom némely mulatságról. Te az efféle nem teszed.

Dezső majdnem megzavarodott. Zoltán pedig még ezt tette hozzá:

— Emlékszel? Magyarázatot ígértem neked, hogy téged mért nem szeret kis testvéred. Ugy vélem, már megadtam. Ne légy önző és közönyös irányában s meg-lásd, apró áldozatokért meleg ragaszkodást aratsz.

Dezső elvörösödött. Aztán félre dobta korecsolyáit s levetette téli kabátját.

— Igazad van. S azon kezdem, hogy most itt maradok melletted. Te olyan jó és okos vagy, faragás közben majd beszélgetsz még erről, ugy-e?

A derék Zoltán szívesen megtette. S mire a hajócskát kiácsolta, Dezső is szép szóval annyit faragott, hogy ez azontul híven követte a jó példát.

ANYUSZIKA VÁSÁRJA.

— Tréfás mese, hat képpel. —

STI szürkületben kettecskén üldögéltek ott a pamlag sarkában. Gyuszika, ki immáron hét éves kis vitéz volt, és Nyuszika, aki még csak harmadik évében járt, mégis öregebb volt Gyuszikánál. Mert Nyuszika hosszú füllü, kurta farku szelid házi nyulacska volt, a nyulacska pedig, mikor három éves, már nem éppen fiatal legény. Mutatta a bajusza is. Gyuszika még nagyon messze járt tőle, hogy bajusza legyen.

Ha nem jár olyan messze tőle, talán nem is sóhajtozott volna most olyan nagyon, hogy a jó Nyuszika igazán megsajnálta.

— Mi a baj, gazdácskám? Mit busulsz? Itt ülök melletted, még csak meg sem simogatsz!

— Hogy ne busulnék, mikor olyan nagy a szomorúságom! Apám, anyám, néném, bátyám mind elmentek a vásári sokadalomba, csak engem hagytak itthon az öreg nagymamával, aki ott bóbiskol ni a karos-székében és azt mondta, hagyjam szunyókálni, már elég mesét mondott.

— Hát olyan nagy baj az? Majd hoznak szép vásárfiát!

— Mit ér az? Mikor ott a vásáron anyi a látni való! Van czirkusz, menazséria, Paprika Jancsi, koncert és sok, sokféle multság. Ugy-e, Nyuszika, te nem volnál ilyen kegyetlen, te elvinnél, ha rajtad állana?

— Hogy elvinnélek-é? De el ám! Sokszor tartottál te jól pompás káposzta-level-

lel, hát meghálálom. Csakugyan nagyon kívánczol a vásári sokadalomba?

— Hogy ne?

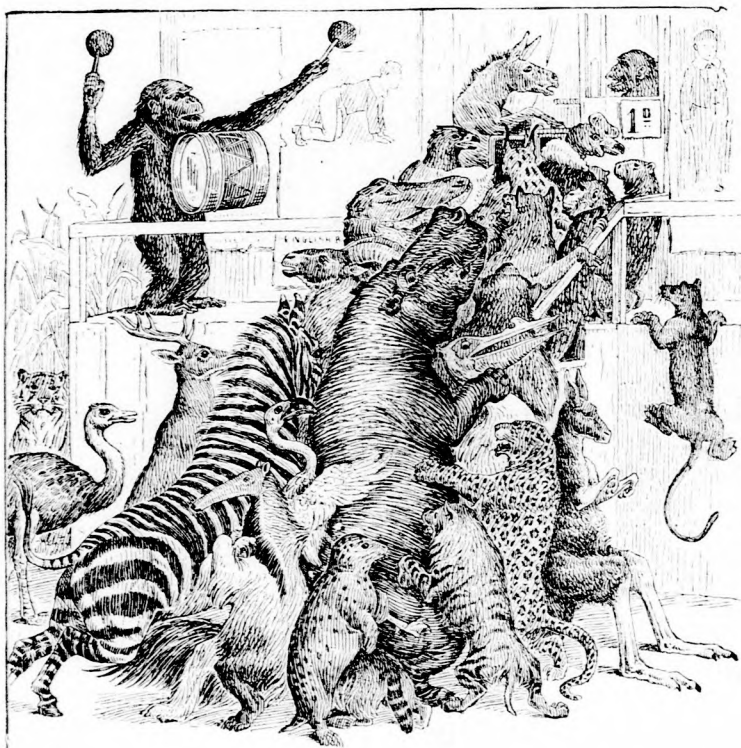
— No, hát akkor mi is elmegyünk. Az még szebb lesz, mint amit a nénéd és a bátyád látnak. De ni ni! Föl is kell öltözöd. Van nyúlőr-ruhácskád?

— Ugyan már hogy volna?

— Nem baj. Kérünk kölcsön. A Tapsi öcsémnek a foga fáj; azt mondta, hogy ma otthon marad; szívesen ide adja a ködmönkjét. Várj egy kicsit, mindjárt hozom.

Nyuszika felugrott, került-fordult, s egy pillanat múlva már vissza tért szép prémes nyul-öltözékkel.

— Hamar, öltsd fel!

... NAGY VOLT A TOLONGÁS. (Lásd a 138. lapon.)

Gyuszika bele bujt a nyul-ruhába. Éppen illett neki; mint ha csak rászabták volna. Tetőtől talpig benne volt s Nyuszika vigan tapsolt:

— Nagyon jól illik! Indulhatunk!

Amint a patak mellett haladtak s Gyuszika bele nézett a vízbe, nagyot ijedt. Nem ismert magára a képben, melyet a víz tükre mutatott.

— Jaj te Nyuszika! Mit csináltál velem? Hiszen én kis fiu volnék... itt meg nyulaeskának látszom.

— Persze, még pedig igen szép nyulaeska vagy. Csak a füleidet ne lógasd ugy ide-oda; az nem nyúl-módi.

— De mikor ugy lógnak! Mit csináljak velük?

— Adok egy kis leczkét, tanuld meg a

szabatos nek a vá kiállítana ságnak.

Gyuzi tudta, h nagyon kasággép szika jol tanulta t aztán od

Mezőn gig szap tak s vé tak a s itt egy fának a gas üreg tövében egyenest

— U félj sem jó az ut

Gyuz utána i ideig h tét alag Gyuzik te; lass ban de dett, n világos szika az hogy e retlen t De még zett jó lármár: sivitás, meg a

— A ugy-e?

— I Ez a csak j hogy r

Nyu és olya

szabatos nyul-módit, különben rád ismernek a vásáron és mint kis fiút mindjárt kiállítanak valamely bódében csoda-ritkaságnak.

Gyuszika nagyot bámult. Eddig úgy tudta, hogy olyan kis fiu, mint jó maga, nagyon sok van a világon, nem lehet ritkaságképp megbámulni. De hát most Nyuszika jobban tudja a dolog sorját. Megtanulta tehát, miképen köll járnia, mozognia; aztán odább mentek.

Mezón, réten végig szaporán haladtak s végre eljutottak a sűrű erdőbe, itt egy vastag, vén fának a tövéhez. Tágas üreg nyílt a fa tövében s Nyuszika egyenest belé futott.

— Utánam! Ne félj semmit, nagyon jó az ut, sima.

Gyuszika bátran utána iramodott. Jó ideig haladtak a sötét alagutban, mert Gyuszika annak vélte; lassacskán azonban derengeni kezdett, majd egészen világos lett s Gyuszika azt vette észre, hogy egészen ismeretlen tájon járnak. De még szét sem nézett jól, már nagy lármára lett figyelmessé. Olyan bömbölés, sivítás, bőgés hallatszott, hogy alig értette meg a saját szavát.

— Ahá, itt nagy állat-sereglet van közel, ugy-e? kérdé.

— Hogy is ne! felelé Nyuszika nevetve. Ez a nagy láрма a vásárosok zshivaja. De csak jőjj bátran. Senki sem fog rád ismerni, hogy nem vagy igazi nyulacska.

Nyuszika hetykére pödörte a bajszát és olyan fontos, büszke képet öltött, mint

akinek a zsebe tele van arannyal, bankóval. S amint egy dombot megkerültek, hát egyszerre csak ott voltak a nagy vásáron.

Gyuszika már járt a debreczeni nagyvásáron, de az egy kicsikét másféle volt, mint ez. Mert itt, hogy először egy némi-nemüképen fontos különbségen kezdjem: sátorban, bódében mindenütt állat árulta a portékát, nem ember. Egyik bódében az öreg gólya-asszonyosság csecsemő-

babákat árult, szépen becsomagolva pólyába, bölcsőbe; a szebbeket és nagyobbakat egy ezüst koronára tartotta, a véznábbakból husz filléren is kaphatott, aki jól tudott alkudni; aki pedig egy tuczat kis gyereket vásárolt, annak hatosával mérte darabját.

Odább egy vén medve czéllövő csarnokot nyitott. Ha valaki czélba talált, medve koma boszusan dörmögött, mert egy bőgre mézet tartozott jutalomul adni a szerencsés czéllövőnek; pedig szívesebben nyalogatta volna fel maga. Is-

mét odább körjáték keringett s épp most egy csapat fiatal pulyka-kisasszony, Bagoly néni nevelő kisasszony engedelmével és fölügyelete mellett, beszállt az ördögmalom hintócskáiba és vigan keringett körs-körül.

Gyuszika úgy elbáméskodott, hogy Nyuszika végre oldalba bökte.

— Ezeken nincs mit nézni. Menjünk amoda a komédiás bódéba. Ott már aztán van mit látni!

... A HATALMAS OROSZLÁN ERŐ-MŰVÉSZ.
(Lásd a 139. lapon.)

Csakugyan, nagy volt a tolongás a komédiás bódében. Ott már aztán volt mit látni! (Lásd a képet a 136. lapon.) A vásáros nép egymás sarkára hágott, hogy bejuthasson. A bódé tornáczáról pedig a komédiás inasa folyvást tele torokkal kiáltozta:

— Tessék besétálni, hölgyeim és uraim, tessék! Nagyszerű látnivalók, csupa eleven esoda! Egy igazi kétlábu fiu, aki minden félórán bámulatos produkeziókat végez! Egy igazi leány, aki köntöst varr, amelyet az emberek viselnek . . . itt még soha nem látott esoda. Mind valódi hamisittatlan ritkaság! Tessék meggyőződni, tessék besétálni!

Gyuszika és Nyuszika is rajta voltak, hogy bejussanak.

Csak hogy ez nem ment ám könnyen. A feljárnál egy hatalmas vízi-ló majd hogy palacsintává nem lapította Gyuszikát, egy daru a hosszú esőrével majd kiszúrta Gyuszikának a szemét. De hát udvariasan bocsánatot is kért.

— Megböktem a szemét uraságodnak? Pardon, bocsánat! Igazán nem tehetek róla. Tetszik látni, egy kis tolongás van; nem szeretném, ha eltörnének a csőrömet . . . bajos volna megélnem nélküle.

Már ezt Gyuszika is belátta, tehát udvariasan felelé:

— Ó kérem . . . nem tesz semmit . . . én is sajnálnám a füleimet.

Nagy nehezen végre mégis bejutottak a bódéba és sorra nézték a látni valókat.

— No's hát mit szólsz hozzá? kérdé Nyuszika diadalmasan. Ugy-e, hogy nagyszerű?

Már csakugyan nem tagadhatta Gyuszika, hogy még ilyen mutatványokat nem látott, sem ilyen néző közönséget. A debreczeni vásáron emberek, gyerekek bámulták a ketreczbe zárt vad-állatokat, madarakat, itt megfordítva. Egyik ketreczben egy kis diák kapaszkodott, szemmel láthatólag rossz-kedvűen; Gyuszika nem is csodálkozott rajta, mert a bódé gazdája, a tekintélyes orángután, így szólt a ketrecznél:

— Tessék, egy valóságos eleven diák! Nagyon garázda jószág, ha szabadon jár; de itt kissé megszelidült. Napjában kétszer etetjük, mindig egy-egy jókora porció latin grammatikát kap, mert a diáknak ez a legalkalmasabb tápláléka.

— Nem tudom, milyen az íze, szólt a kövér fóká, de nagyon szegény elemózsia lehet, mert ez a diákocska ugyan ösztövéreke.

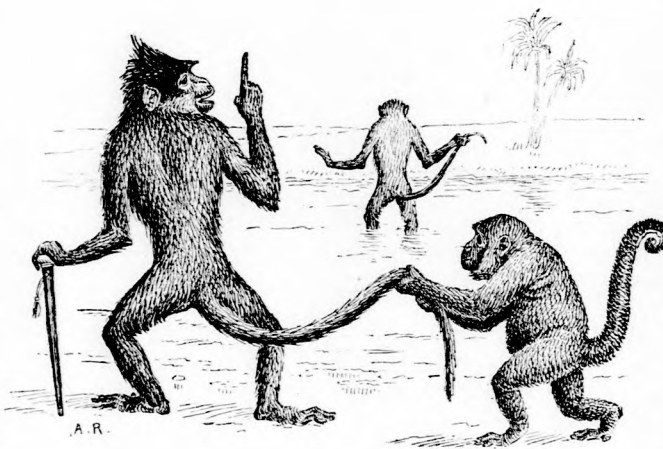
Egy másik ketreczben piros-pozsgás kis gyermek volt látható.

— Tessék megnézni, egy valóságos kövér ember-

baba! Nagyon kényes portéka, mindjárt visít. A hosszú csőrű madár-uraságokat nagyon kérem, ne csipkedjenek a pofók képébe, mert akkora sívalkodást csap, hogy az egész vásár összefut.

Ismét odább egy kis leány volt ketreczbe zárva és varrt, hozzá pedig énekelt. Majd meg a diák mutatott be tornász-produkeziókat.

— No bizony! szólt a kenguru megvetőleg. Ennél én nagyobb tudok ugrani. Inkább nézem a szomszédban az oroszlán erő-mutatványait.

VIGYÁZZ, SZOLGÁM! (Lásd a 139. lapon.)

— Azt szíka.

Atsétát a hatalm szott tizkis labdá

Javában és zeneb látják, h geti bód

— Sz

rány! eresztek tigris! meg ak én drág komat! sze. Be det, pu

A orángut sen me meg se tengerp addig haragja le nem gerpart ért me legyen

— gám, s legény romba utánun hogy meg a Akkor jön ut a 138

Gy a deb volt a néz ritka

— rázta

— Azt mi is megnézzük, szólta Nyuszika.

Átsétáltak tehát a szomszéd bódéba, hol a hatalmas oroszán erőművész úgy játszott tiz-husz mázsás súlyokkal, mint holmi kis labdákkal. (Lásd a képet a 137. lapon.)

Javában bámulták, mikor nagy láрма és zenebona hallatszott a szomszédból s látják, hogy az orángutáng dühösen kergeti bódéjából a nézőket.

— Szégyen! Botrány! Soha sem eresztek be többé tigrist! Hallatlan, meg akarta enni az én drága, ritka diákomat! Majd, persze. Bezárom a bódét, punktum!

A megbántott orángutáng mérgesen ment odább és meg sem állt a közel tengerpartig, ahol addig sétált, míg a haragja lassacskán le nem hült. A tengerpartra pedig azért ment, hogy közel legyen a vízhez.

— Vigyázz szolgám, szólta hátra a legényének. Az a goromba tigris még utánunk talál jönni, hogy minket egyen meg a diák helyett. Akkor gyorsan a vízbe szaladunk, oda nem jön utánunk. Tehát vigyázz! (Lásd a képet a 138. lapon.)

Gyuszika olyan formán vélekedett, hogy a debreczeni vásáron mégis csak jobb dolga volt a mutatványos bódé gazdájának, ott a nézők nem akarták megenni a kiállított ritka állatokat, sem a gazdát.

— Hja, a hány ház, annyi szokás, magyarázta Nyuszika.

Rá sem ért Gyuszika, hogy sokat csodálkozzék az itteni szokásokon, mert egyszerre csak majd hanyatt esett, pedig meg sem botlott, megijednie sem volt mitől. Hanem a föld úgy megrázkódott, mint földrengéskor s nyomban rá rettenetes bölgés és trombitáló bömbölés hallatszott. Épp körül akartak nézni, hogy mi történt, midőn lélek-szakadva rohant feléjük a párducz s torka-szakadtából kiabálta:

— Doktort! Hamar, hol a doktor?

Amit ezt mondta, már fülön is fogta Gyuszikát.

— Kérem, kérem, szabódott Gyuszika, én nem vagyok doktor.

— Muszáj, ha köll, mert nincs más. A hatalmas Elefánt ur ő nagyméltósága szerencsétlenül járt, gyorsan köll segíteni.

— Ugy? És mi a baja ő nagyméltóságának?

— Ő nagyméltósága hintázni méltóztatott. De a hinta letört alatta s a nagyméltóságú Elefánt ur most a hátán fekszik és nyög.

Ez alatt már oda értek a szerencsétle-

nül járt elefánthoz, kit nagyon sokan álltak körül.

— Itt a doktor, mindjárt segít, szólta a párducz. Félre az utból, helyet a doktor-nak! No, doktor ur, tapogassa meg a beteg pulzusát!

Gyuszika nem volt bizonyos felőle, hol találja meg az elefánt pulzusát. Tehát megfogta az orrmánya végét. Aztán így szólt:

... A HINTA LETÖRT.

— Hm! Nagy a baj, de lehet rajta segíteni. Mustár-flastrommal kell tele tapasztani a hátát.

— Jajaj! Hol vegyünk annyi mustár-flastromot? Nincsen annyi az egész nagyvásáron!

— Az nem az én gondom. A doktor csak megrendeli az orvosságot, a patikus csinálja. Menjetek a patikába.

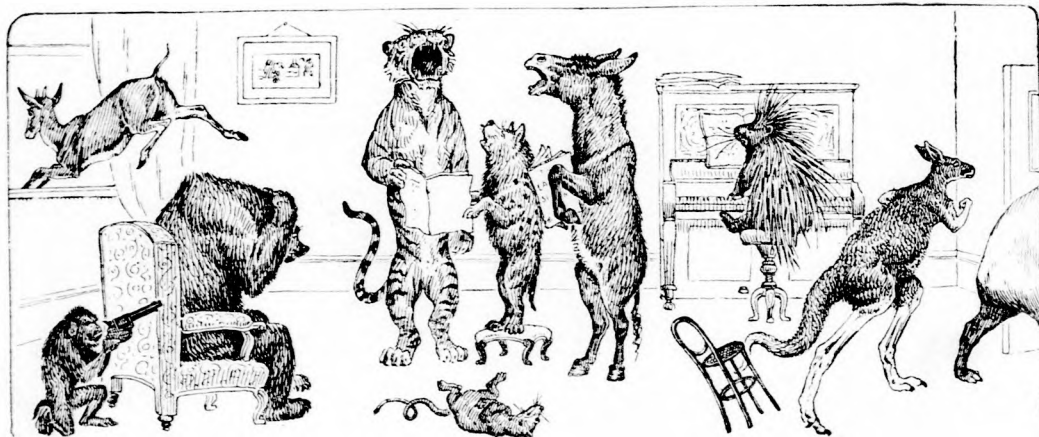
Ezzel Gyuszika elsietett, nem is várva, hogy az orvosi tanácsért megfizessék. Örült, hogy így vágta ki magát. De örült Nyuszika is.

— Nagyon jól érted a doktorságot, mondá. Nem is hittem volna. Majd hire terjed s meglásd, jó hasznát fogjuk venni.

— Jaj, csak megint beteghez ne hívjanak, gondolá Gyuszika. Belé találok sülni a tudományomba s még bajom eshetnék e közt a sok veszedelmes vásári nép közt.

Epp amint ezt gondolta, egy ablakból olyan hangokat hallott, hogy megrettenve állapodott meg.

— Mi történik ott? Bizonyosan gyilkolnak valakit!

HÁROM JELES ÉNEKMŰVÉSZ.

— Ugyan hova gondolsz! Itt Morgó medve ur, a híres koncert-mester lakik és most főpróbát tartanak az esti előadásból.

— Lehetetlen!

— De úgy van! Kerüljünk az ajtónak, talán bekukucsálhatunk.

Csakugyan bepislanthattak. A terem közepén állt a három jeles énekművész, míg a negyedik a zongora kíséretet játszotta nagy hévvel és kézzel-lábbal. Nehány zenebarát is volt jelen s hallgatta a jeles művészeket. Akkor volt a gyönyörűségök, hogy már szinte ki sem bírták. Mikor a

híres tenorista Csacsinetti megeresztette a hangját, az érzékeny őzike felszökött:

— Ó, mindjárt megreped a szívem!

S meghiúsultságában úgy megzavarodott, hogy az ablakon ugrott ki.

Mikor meg Tigribaldi baritonista is hallatta dörgő hangját, a hallgatók vagy felfordultak a roppant gyönyörűségtől, vagy elfutottak, mert röstelték volna, hogy sirva fakadjanak.

— Ugy-e nagyszerű? kérde Nyuszika. Most csak iparkodjunk a színházhoz, hogy helyet kapjunk.

— De váltunk, otthon fe

— Biz

Siettek

pénztárna

szika egy

kén mon

— Ne

mi vagy

ő nagy

ságát me

gyitottul

— K

kérem,cs

sék besé

Beséta

de nagy

bonára

tek. A ne

már tele

de a kö

haragos

golódott

a hatalm

fánt o

egészen

pad elé

biek ne

tak e

csak az

hátát.

addig

lenkedt

az elefá

sokalta

—

lármas

cseprő

tuljato

nyájat

Rém

is, mer

talpa

botlott

bukott

térde

ébredt

— De nincs ám pénzünk, hogy jegyet váltsunk, aggódott Gyuszika. Én legalább otthon felejtettem az erszényemet.

— Bíz csak rám. Majd bejutunk.

Siettek a színházhoz. Sokan tolongtak a pénztárnál, hogy jegyet váltsanak; de Nyuszika egyenesen bevezette Gyuszikát, s büszkén mondá a jegyszedőnek:

— Nekünk a legjobb hely dukál ingyen, mi vagyunk a híres doktorok, akik Elefánt ő nagyméltóságát meggyógyítottuk.

— Kérem, kérem, csak tessék besétálni.

Besétáltak, de nagy zenebonára érkeztek. A néző-tér már tele volt, de a közönség haragosan zuglódott. Mert a hatalmas elefánt oda ült egészen a színpad elé, a többiek nem láttak egyebet, csak az elefánt hátát. Addig-addig békétlenkedtek, míg az elefánt meg-sokalta.

— Ejnye, lármás apró-cseprő népsége, lesz-é már csend? Pusztuljatok innen, mert agyontaposlak mindnyájatokat!

Rémülten futott az ajtó felé Gyuszika is, mert csöppet sem kívánczozott az elefánt talpa alá. Futott, futott, de a lépcsőn megbotlott és lebukott... magasról... sokáig bukott... végre leért a földre, ott a feje, térde nagyot koppant és Gyuszika... fölébredt.

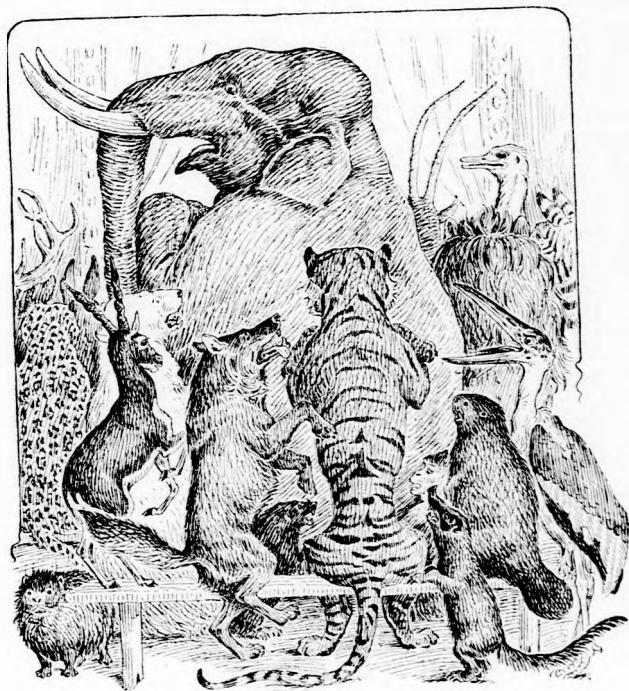
A diván előtt feküdt a szőnyegen. Nyuszika meg épp rajta keresztül ugrott a szoba közepére, a nagymama pedig ijedten fölrezenve szólt a karos-székből:

— Mit csinálsz, Gyuszika? Mint ha leestél volna a divánról? Talán elaludtál a sötétben?

Gyuszika álmatagon tápázkodott föl. Hogy leesett, az bizonyos. De honnan? Igazán csak a diványról? Csak álmodta volna a vásári látogatást? Kérdezte Nyuszikától, de ez nem felelt semmit, csak hamiskásan pislogott vörhenyes szemeivel.

— No mind egy, akárhogy volt, de szép volt s nem fogok tovább duzzogni, hogy mamáék nem vittek a vásárra. Beérem a vásárfiával is.

A ravasz Nyuszika megint csak hamiskásan pislogott. És még csak részt sem kért a vásárfiából.

... AZ ELEFÁNT A SZÍNPAD ELÉ ÜLT.

LEVÉL FORGÓ BÁCSIHOZ.

— *A mi családunk. — Kirándulás szánon. —
Utí kaland. —

Nagy-Atád (Somogy vmgye) febr. 7.

Kedves Forgó bácsi!

EDES apám kereskedő lévén, hétköznap nem jöhet velünk sétálni; de vasárnap, amidőn munka-szünet van, délben apus bezárja az üzletet és délután ő is velünk

tart. Itt a városban a vasuti állomáshoz sétálunk ki s nézzük az idegeneket, mikor a vonat beérkezik. Máskor meg látogatóba járunk, legtöbbször azonban a temetőbe, hol két kis angyali testvérkénk nyugszik: Bélus, aki három éves korában májusban halt meg torok-gyíkban, és kedves, jó szelid vala. A másik Laczika, aki már most hét éves volna. Laczikát én nem ismertem. Akkor halt meg, mikor én négy hetes voltam.

A mult vasárnap azonban nem a városban sétáltunk, hanem szánon mentünk át Lábodra, (fél órai ut) édes apának egy barátjához, aki ott fővadász.

Indulás előtt hosszan tanakodtak kedves szüleink: elvigyék-e Jenőket, vagy sem? Mivel még nincs egy éves, félték, hogy könnyen meghül. Otthon is maradt tehát a cseléddel. Hogy pedig több arcot lásson maga körül a kicsike, apa behívatta Gyurit is, aki a mi üzletünkben inas-gyerek. Három órakor indultunk. Apa és mama közt ült Mariska hugom, én pedig a kocsis mellett. Eleinte pompásan ment a multság. A hó csak úgy csikorgott a szántalpal alatt. De amidőn Simongátnál a szabad mezőre értünk, kezdődött a hadd el hadd! A szél tutult, kavarta a havat s néha olyan formán éreztük, mintha tele marokkal csapná arcunkba a havat. Mama hívott, menjek át az ő szánkájába, ott jobban óvakodhatom a havas széltől. Noha nem szívesen hagytam el helyemet — mi tagadás: bizony jól esett a meleg, mert a mama gondosan betakart. Csak a lábam nem birt fölmelegedni.

Végre megérkeztünk. A szokásos üdvözlések után kiségitettek bennünket a kabátból, kendőből és egyéb takarókból. Szinte meg voltam gémberegve, de a meleg szobában hamar föléledtem. Voltak már többen vendégek. Mig azok beszélgettek, mi gyerekek kezdtük a kutyákat simogatni, különösen az egyiket, amely nekem nagyon tetszett. *Arva* a neve; szürkés-fekete, hosszú fülű és farkú szelid kutya. Nem tudom milyen fajhoz tartozik. Aztán a gyerek-

szobába vezettek. Három gyermek van még oda-haza: Jóska, Lajos és Erzsike. Mutatták karácsonyi-ajándékaikat: egy laterna magikát, (bűvös lámpást), melynek képeivel jól elmulattam; effélet eddig nem ismertem. Uzsonnakor hívtak a vendégek közé; de én kértem a nénikét, hadd legyek a fiúkkal, mire Erzsike a gyerek-szobába hozta az uzsonna-résziünket. Később aztán építettünk kő-koczkákkal. Igen kellemesen tölt el az idő. Hat óra után apus befogott, és miután szíves bucsút vettünk az egész családtól, jól beburkolózva kabátba, nagy kendőbe, haza felé indultunk.

Korom-sötétség volt.

Papa, mama egymás mellett ültek, Mariska közöttük, én meg az édes anyám lába-fejéhez kuporodtam. Jó melegen voltam betakarva, s éppen el akartam aludni, midőn zürzavaros hangok érték fületem. Ugyan-abban a pillanatban nagy lökést érezttem és lábbal az ég felé ott feküdtem a hóban. Annak rendje szerint felborultunk: az utszéli árokba fordított bele a kocsisunk. Volt nagy zürzavar, láрма. Mi gyerekek sirtunk, kiabáltunk hogy: »jaj!... megfagyunk!«

Jó sok időbe került mig az árokból kitépázkodtunk. Huzni köllött bennünket. Édes anyám az árok közepébe, a puha hóba esett, s így szerencsére semmi baja sem történt. Édes apám, aki mamán keresztül a partnak esett, rosszabbul járt: a jobb vállát úgy megütötte, hogy nem segíthetett a szán széthullott darabjainak összedésénél, mert a mi szánkónk a lebukás következtében darabokra vált. Édes anyám a kocsissal szedte ki a szán részeit az árokból, mialatt Mariska meg én az út közepén egymásba kapaszkodva, sirtunk, folyton azt hajtvá, hogy: »megfagyunk, megfagyunk!« Mig a szánt ismét össze tákolták valahogy: fölrakták reá a sok pokróczot, kendőt s aztán bele ültettek minket, akik már félig megdermedve voltunk.

Lépést hajtottunk vissza fővadász urékhoz. Utközben egy másik szánnal találkoztunk. Apa megszólította a benne ülőt,

hogy: ho
Atádra!

— Ki

— Én

Erre s
mama a
séggel r
veszedele
sorra csö
vigyázzon
az ijedt
Fővadász
tünk mi
A pomp
lett jól
papa k
nagyon.
Jenőke

Másm
ahol ag
nagyobl
hála Ist
apus ké
ját. Ma
rendben

Ha
ból va
nagy ö

A me
jutalom

„A

Irta
szágra.
dr. I
ábráca
kötre.

hogy: hová megy? A felelet az volt hogy: Atádra!

— Kicsoda az úr? kérdé apám.

— Én a Dani mézsáros vagyok.

Erre szüleim gyorsan elhatározták, hogy mama a Dani úrral haza megy, aki készséggel megígérte, hogy mamát minden veszedelem nélkül viszi haza. Mama tehát sorra csókolt minket, apus lelkére kötve: vigyázzon ránk, éjjelre jól betakarjon, nehogy az ijedtségre betegség érjen bennünket. Fővadászék egészen oda voltak a mi esetünk miatt. Éjjeli tíz óráig voltunk ébren. A pompás vacsora s forró illatos tea mellett jól is éreztük volna magunkat, csak a papa karja és válla ne fájt volna oly nagyon. És a mamáért is aggódtunk, akinek Jenőke miatt kellett haza mennie.

Másnap vígan szánkóztunk vissza Atádra, ahol aggódva várt minket mama. Annál nagyobb volt az öröme, midőn látta, hogy, hála Istennek, semmi bajunk. De szegény apus két hétig nem bírta fölemelni a karját. Ma azonban minden jól és a régi rendben van.

Ha kedves Forgó bácsi elbeszélésemből valamit a »Kis Lap«-ban közölne, nagy öröömökre szolgálna.

Szerető kis híve

Zaborszky Dezsőke.

Rejtett szó.

*Az egész öt betűből áll,
Hasznos minden háztartásnál;
Szarvat visel, bömből s még is
Benne vagyunk te is, én is.
Kettőnk nélkül úgy elvesz,
Hogy csak lehelletté lesz.*

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„A természet három országa“.

Irta **Martin**. Különös tekintettel Magyarországra, a magyar ifjúság számára átdolgozta **dr. Dulácska Géza**; 32 táblán 262 színes ábrával s fametszettel. Színes kemény táblába kötve.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLVIII. köt. 7-dik számában közölt rejtett cím megfejtése:

„Fruzsinka titka.“

Helyesenfejtették meg: Ordódy Irénke és Laczika, Müller Erzsike, Varga Pista, Fáy Erzsí, Nagy Lajos, Schwarz Mirza, Pumsenberger Mária, Zakár Margit, Ilonka és Lajos, Fogel Ilona, Blau Arthur, Harkányi Sándor, Eigner Imre és Miklós, Klein Ignác és Árpád, Kaiser Rózika és Ferencz, Grotto Gyula, Görgey József, Rákosi György, Weldin Oszkár és Sándor, Sztányi Paula, Bogya Annuska, Gerstmann Malvina, Przybilla Jenő, Moesz Ilonka, Nátafalussy Béla, Pintér Rózika és Margit, Schwarz Terka, Hüvös László és Róbert, Szukováty Imre, Engelmann Jenő, Verédy Ilus, Pátkay Lajos, Neményi Berta, Schulz Mariska, Fayer Rózika, Zurányi Gusztáv, Hauer Iluska, Selevér Flora, Gervay Mariska, Erzsike és Mike, Patterson Margit és Orsolya, Niessner Eleonora, Blanka és Aladár, Terstyánszky Margitka, Székely Jenő (ezuttal, kivételesen, elfogadtam aláírásnak azt, amit soraid alá jegyeztél, mert tudom, hogy jókedvű tréfából tetted: jövőre azonban ird te csak szépen rendesen oda a nevedet. *F. b.*), Robitsék Edith és Anna, Barsy Paula, Spitzer Flora, Zubor Imre, Kremzír Edith, Hollaender Béla, Viesenberg Lajos, Váczy Annika, Gyémánt Ilona, Bügler Paula, ifj. Jákó János, Kubinyi Dárius, Göttl Sándor, Mandel Ibolyka és Mihály, Neumann Rudolf, Ránzai Ármin, Molnár Elza, Czinner Géza, Fleischmann testvérek, Csizék Ilona, Flamm Erzsí, Áchim Mariska, Benedek Dénes, Herczeg Ida s Aglája, Arkay Masa, Szinyei Merse Zsiga, Kemény Béla, Diamant Róza, Saláth Ilonka, Szelke Hajnalka és Józsi, Pallér Lujza, Denk Gusztáv, Engl Jolán és Rózsi, Rakita Béla, Farkas László, Lányi Viola és Tódor, Pap Liszka, Kaufmann Alfréd, Hügel Emma és Jenő, Zoltán Veruska, Mayering Ilonka, John Sándor, Czeke Miklós és Pali, Bónis Berta, Krausz László, Gyurkovich Dódi, Ember István, Kovács István, Földváry Ferike, Kreibik Sándor, Lányi István és Rudolf, Müller Emmi, Bodor Jolán, Vallas Ilonka, Szegedi Ilonka, Kertész Zoltán, Gaál Gyula, Reitzer Margit és Alice, Háy Elek, Kilián Géza, Stépán Róza, Pongrácz István, Glyczy Józsi, Csippék testvérek, Frankl Friczi, Pogány Stefnike, Peőcz Magda, Sófaly Anna, Reinitz Katinka, Péterfi Margit, Bohunka Etike, Mérey Ágosta, Mattyasovszky Teréz, Grünwald Ilona, Appel Gottfried, Grubits Mariska, Michalik Ilonka, Buday Annuska, Adámty Elek és Irénke, Pál, Zimmer Jolán, Busay Gizike és Irénke, Szent-Ivány Karola, Hagymássy Lajos, Bogisich Imre (kié a csinos irás? *F. b.*), Háhn Nándor, Kovács Ilona, Kövesy Rudi, Herczinger Iluska, Straširibka Modesta, Augustin Gizi és Mimi,

Pfeifer Nina, Romeiser Ilonka, Demeter Tibor, Luszt Emma és Margit, Löbl Paula, Imrédy Kálmán és Károly, Edelstein Elek, Wámoscher Lujza, Salamon Gyula és Ernő, Dalmady Irénke és Janniczky Mária, Hegedüs Márta, Jolán és Ernő, Friedländer Jenő, Piso Emilka és Ilonka, Schlichter testvérek, Glatz Erich, Krammer Erzsike és Boriska, Imre Ilonka és László, Laendler testvérek, Piller Géza, Czigler Margitka, Várady Böske, Gruber Henrik (nem Heinrich) és Jenő (melyőtöknek az írása? *F. b.*), Harangi Irénke, Kulpin Róza, Koch Nándor, Hirsch testvérek, Winkler József, Kálvin Erzsike, Laszkáry Marianna, legifj. Kulin Imre, Ványek Olga, Fövenyessy Anna, Sándor és Pali, Schreyer Imre, Steinhardt Viola, Rétay Vilma és Miczi, Győry Zoltán, Fuchs Szeréna, Mihály Jolánka, Winkler Imre, Debreczi Margit, Naschitz Bella, Gyurkovits testvérek, Adler Margit és Ernő (gondosabban írjatok! *F. b.*) Medveczky Gyurika, Freyler Edithke, Sternberg Miksa és Vilmos, Szentpétery Gyula, Knothy Örszi és Elemér, (kinek az írása? *F. b.*) Nékám István és Ervin, Kubinyi Gyula, Michel Jolánka, Lederer Irma, Ráth József, Taubner Margit, Angyal Irma, Botka Lajos és Andor, Mihályi Ernő és Zoltán, Dluhý János, Krausz Juliska, Wymetál Emil, Ferentzy Andrea és Edith, Tellecsky Iván, Hegyessy Gyula, Berczelly Jerta, Dénes Zsófia, Fischl Blanka, Krausz Géza, Ledniczky Erzsike, Hecht Margit és Piroška, ifj. Bauer Antal, Zwibach Ernő, Tölgyi Sándor, Gutmann Irma, Gonda Lajos, Bisicz György, ifj. Nagy Elemér, Wolf Blanka, Koller Ilona, Hlavathy Imre, Könyöki Ilona, Ferenczy Erzsike, Veres Katicza, Rechnitz Marci, Hunfalvy Livia, Dobay Andor, Plotényi Tóni, Flesch Károly, Záborszky Dezső, Goldstein Erzsike és Teri, Riesz Kornél, Adriányi Jolán és Eszter, Szél Piroška, Ferbstein Berta, Katrenyák Mariska, Deutsch Hedí, Sárkány testvérek, Tenner Elza, Pallay Klári és Sándor, ifj. Büttel Jancsi, Herczfeld Sándor, Polyák Károlyka, Écsy Emilia, Spiegel Melanie és Klára, Wohl Gyula, Hegedüs Andorka, Hauer Szerafina és Lajos, Mitták Loránd, Gyárfás Berta, Alberti Alice, Szigethy Lenke és Lajos, Zsiros Juliska, Kűszler Csilla, Nóra és Elly, Rothfeld Vilma, Juliska és Márton, Vermes Margitka, Sinka Laczi, ifj. Kossaczky Oszkár, Jármay Károly, Mazanek Ilona, Fleischer Tihamér, Grünbaum Margit, Hirschler Viola, Mészáros Zsófia, Schwarz Magda és Béla, Bolyó Pálma és Károly, Frankl Pepi és Frigyes, Szemők Katicza és Maricza, Pauer Árpád, Hedry Margit, Basch Andor, Lévai Ilonka, Vályi Ludika, Gutmann Fanchon (Olvashatón ird ki a neved! *F. b.*), Fischl Izabella, Ficzek Mariska, Robicsék Béla, Kleeberg Géza, Kalotay Viktor, Seethal Elma, Muresán Kornelia és Adorján, Schlesinger testv., Ditrói Gábor, Lukács Margit és Nándor, Karikás Józsi, Pirnitzer testv., Nagy Mariska, Lázár Bertike és Imruska, Laendler testv.

A jutalom kisorsolása szabály-szerűen megtörténvén, nyertesek lettek: *Hegedüs Márta, Jolán és Ernő. Baján*, kiknek a jutalomkönyvet (*»Ifjusági Emléklapok«*, elbeszélések és költemények, színes táblába kötve: gyűjtötte *Füssy Tamás*) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A *»Kis Lap«* XLVIII. köt. 6-dik számában közölt rejtvény megfejtését beküldték még: Lévai Ilonka és Irénke, Pietsch Lajoska és Béla, Wolf Blanka, Rétay Vilma és Miczi, Steinhardt Viola, Taubner Margit, Lederer Irma, Andreánszky István, Sternberg Miksa és Vilmos, Freyler Edithke, Könyöki Ilona, Hlavathy Imre, Lichtmann Imre, Écsy Emilia, Sinka Laczi, Mazanek Ilona.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Botka testv. Azt az urat én nem ismerem. — **Bohunka Etike.** Csak a *»krumpli«* fordul elő kétszer, a többi szó csupán egyszer, pedig vízszintes és függő vonalban minden szónak köll ismétlődnie. Ez foglaltatott minapi üzenetemben is. — **Hekate és Nemezis.** Nem is fölvilágosodott kisasszonyok, hanem apró gyermekek számára szerkeszttem a *»Kis Lap«*-ot. — **Gyalma.** Szívesen fogadom az angolbul átültetett meséket. — **Weil Alice.** Ki az, aki nem akar tanulni? Te vagy az Ella? Zavaros levelkédből nem tudok kiokosodni. — **Polyák Károlyka.** Örömmel látalak téged is, új katonámat, a *»Kis Lap«* táborában. — **„Laura.“** Csak ez a név volt a sorok alatt. Már most én honnan tudjam: annyi közt ki Laura, mi Laura vagy te? Annak azonban mindenkép örvendek, hogy ismét talpon vagy. — **Koritschoner Margit.** Az író engedelme nélkül nem közölhetem, az pedig tiltakozik a neve nyilvánítása ellen. A rejtvény megjelen. — **Dalmady Irénke és Janniczky Mária.** Egykori kis hiveimnek, a két édes mamának, adjátok át szíves köszönetemet. — **Péterfi Margit.** Ugy haladásodat az iskolában, mint a hozzám való ragaszkodásodnak jelentését kedves tudomásul veszem. Annuskát pedig csókolom. — **Fáy Erzsike.** Ügyes. Meg is jelen. — *Több levélről a jövő számban.*

JÓ SZIV.

Az éhező és fázó gyermekek részére: Tauffer Margit és Irma 5 frt. Köszönet a nemes adakozóknak. Az adományt rendeltetési helyére juttatom.

A „KIS LAP“ minden kötetéhez **diszes színnyomatu bekötési táblák** kaphatók. Egy bekötési tábla ára **60 kr.** A *»Kis Lap«*-nak **fél** évi folyamából telik **egy** kötet. Megrendelő czim: *Athenaeum könyvkiadó-hivatala, Budapest, Ferencziek-tere 3.*